

[Statsministeren.]

allerede kom til udtryk i praksis i 1956, hvor jeg mener den stod sin prøve. Uanset størrelsen af den indenlandske produktion vil de deltagende lande således forsyningsmæssigt dele skæbne i en sådan situation.

Med hensyn til spørgsmålet om Danmarks kraftforsyning på længere sigt kan jeg oplyse, at den danske regering for tiden undersøger mulighederne for en eventuel tilførsel af naturgas fra Nordsøen. Om der kommer realiteter ud af dette i en nærmere fremtid, er det for tidligt at udtale sig om.

Regeringen har ikke under overvejelse at gribe ind i foreliggende planer om atomkraftforsyning, men at de kredse, der arbejder med planerne herom, også har forsyningsproblemerne omkring Danmarks olietilførsler for øje er, synes jeg, en naturlig sag.

Om efterforskningen efter olie i det grønlandske område kan jeg oplyse, at man i Grønlandsministeriet arbejder intensivt med dette spørgsmål.

I Nordsøen findes efterforskning, som jeg tror det vil være spørgeren bekendt, og den finder sted på grundlag af en eneretsbevilling udstedt af ministeriet for offentlige arbejder. Denne efterforskning er forståeligt nok blevet noget forsinket på grund af spørgsmålet om grænsedragningen mellem det danske og det tyske område af kontinentalsoklen, men efterforskningen kan forventes intensiveret, når den nu indgåede grænseaftale er blevet ratificeret af de respektive parlamenter.

Knud Østergaard: Jeg takker statsministeren for svaret og indrømmer, at jeg ganske givet var hypotetisk i mit spørgsmål, men det var jeg med vilje for at sætte det i perspektiv og tænke på en fjernere fremtid, hvor jeg navnlig har haft det grønlandske område i tankerne. Mig bekendt findes der i Canada enorme ressourcer, som er uudnyttede, og der pågår forhandlinger mellem Canada og USA om udnyttelse af disse ressourcer. Der er jo ingen grund til at tro, at disse olieforekomster skulle stoppe ved Danmarks Strædet, tværtimod må man gå ud fra, at de går videre ind under dansk territorium, og jeg beder altså om, at man er opmærksom herpå, følger udviklingen og eventuelt kobler sig på den fælles anstren-

gelse, der udfoldes for at udnytte forekomsterne i denne del af verden, hvor Danmark alene af de europæiske lande er repræsenteret.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Hanne Reintoft* til udenrigsministeren:

„Vil regeringen over for USA's regering give udtryk for den i Danmark alment udbredte fordømmelse af USA's genoptagelse af de barbariske bombardementer af Den Demokratiske Republik Vietnam (Nordvietnam)?“

Skriftlig begrundelse:

En afgørende forudsætning for optagelsen af Parisforhandlingerne var USA's tilsagn om at indstille bombardementerne af Den Demokratiske Republik Vietnam. Det har man nu brudt ved at gennemføre massebombardementer og andre operationer mod DRV. Præsident Nixon dekorerer de indsatte militærafdelinger. Vicepræsident Agnew og forsvarsminister Laird erklærer, at man vil gentage og fortsætte denne art operationer.

Det første resultat har været, at Parisforhandlingerne er blevet indstillet. USA's beslutning har chokeret vide kredse i verdensoffentligheden, der fordømmer, at kursen efter at søge „en militær løsning“ på ny er sat i højsædet.

Danmarks regering og udenrigsministerium har i sin tid erkendt, at de barbariske bombardementer mod Vietnam måtte indstilles, men siden har man ikke villet løfte en finger for at støtte det vietnamesiske folks krav om fred og selvstændighed.

Hanne Reintoft: Vi har her i folketinget gang på gang forsøgt at give regeringen anledning til på Danmarks vegne over for USA at kræve USA's krig i Vietnam stoppet. Regeringen har monotont afvist ethvert initiativ med den evindelige påstand, at det vil skade forhandlingerne i Paris. Jeg tror, statsministeren kommer til at indrømme mig i dag, at det påskud i hvert tilfælde ulykkeligvis ikke engang kan anvendes længere.

Ej heller kan man henholde sig til USA's officielle påskud, som er indbyrdes modstri-